

[RÁSNE]

SB 14961

13391

~~13391~~

Vlastimil Mikoláš 1976

Autor - Vlasta Mikoláš

Vlasta Mikoláš
Omylen

Otázka
++++

Co chceme
ptal se básník samoty
samota tiše krvácela
co chceme
ptal se
víš to ty
a pravda byla ještě celá
pak začala se potápět
čtvrt
polo
skoro nic
jen voda vlezlý živel
základ života
a čas si pro básníka přišel
a s odpovědí samota

Trpělivě!

Citová zákusek
+++++

revně přehodit

+

/menze

Potkal jsem ji na večeři
už zase
lžičky cinkaly o polévku
a nevěřily
oči jako svíce / plameny
sekaná
můj úsměv blažený
sousto vychutnává /
pro touhu mnich byl zadržný
šuměly čaje přeměny /
pro lásku padl Cyrano
a já já, vrátil talíř do kuchyně

Výzva

+ + +

Nesrkám už rosu z tráv
ba právě zalykám se žhavou ocelí
Na snítku cigarety
popelem posypávám avoje buňky
aby zmutovaly
a začaly bujet krásnem
ze slovu k činu

Smrt

+ + +

Na hladinu se slétly
černé petrklíče
To skřípavě vrzly dveře
Najednou
Navždy

O lidské lhostojnosti

+ + + + + + + + + +

Na sněhu nepoznáš nic.
Rackové létají tu obezřetně
a kachny?
Plovou vytrvale...

Mé lásky

+ + + +

Miluji jiskrnou hlubinu vodopádu
To jak chladí a tluče o stěnu
Jak čistá tráva se vymršťuje
a roste po kouscích nahoru
Miluji živou ropuchu
jak blýskavě hledí a hltá
malé lesklé mušky
Miluji žhavé železo
když se leje do forem
a rudě svítí
jak slunko na západě

Zvedání kamene

+ + + + + + + +

Pomalou
z hlemýždích ostrůvků
desiluzí jdem
přes smuteční hrany
k poznání
Bičujem svoje tělo
které se brání
a chce lásku
Přes hroty krémového zdání
klučíme svoje prsty
do lomu
kde třískají
chlapíci žulu
Chytáme balveny
za skulinku
s nadějí uhnízdění
zdviháme kámen
na rukách
krouživým pohybem
k nebi

Kde

+ +

Lesy dřevěné
plné zavátého listí
kde chodí srny
s větrem pro vodu
sát
kde kos papouškuje
abecedu stmívání
kde liška bystře
ocasem mává
když ježl zima
kde já jdu
nevím kam
a voním jako borovice
světle zeleně

Nikoláš

To byl čas
+ + + + +

Taky jsme si hráli
na obroučky brýlí
a rýsovali dráhy na nebi
a blátem házeli po obrazech
které maloval malíř
kolem nás
Taky jsme bývali dětsky vítězni
a lemovali obočí si stuhou
prázdnoty
a na dně sklenice lelkovali
úplně vysátí
Taky jsem takový býval
něžil jsem
promarnoval čas
a hledal ~~ničto~~ ^{ničto cesty}

jen anticesty
~~do pekla~~ do pekla
~~To byl čas...~~ To byl čas
~~Je pryč~~ Je pryč

*Přirovnání k Antikristovi
demonstrováno
a vypraveno*

Vesmírný poutník
+ + + + +

/Johnu MacLaughlinovi/

Do kosmu vlétáš
ve svém avetru upleteném z transcendentna
pořád to protahuješ nenasytý bělochu
libující se ve svém excessu
Mýdlíš si to kruhem i kosočtvercem najednou
zahlcuješ se právem komet
naříkáš řveš zíváš
máváš pažemi po nepředepsané spirále
za dávnými ohni
chystající se vybuchnout
právě v tuto chvíli a rozzářit celý vesmír
svou živou protoplazmou
nukleonů

Kana Jedličková 1976

Hra s vážnou vřdou
+ + + + +

Hádavou ušknu líp než kobra ,
aby se uzívanec probíral,
vystřnadím ho na fotbal.

Pro tiché uspořádání táh,
kam přizvu houfek ukecaných.
Ukuteční se v našem bytě
a vyvrcholí před lavicem
silným duněním korbolů,
hromadným klokotáním tepen.

K publicitnímu účelu
naverbuji dva pluky klepen.
Všechny je zamknu v bytě sousedním,
nevypustím dřív, než se rozudní.
Fak na znaznění letní životnosti
vtrhnem do síně se smutečnými hosty,
blokou o třechních překřičíme Ave.
Vrtvej si sedne, koukne nechápavě,
seznáje se s rovnou do tváře.
Řečníka smete černým polštářem,
který mu na tenobřad půjčili
a dopustí se třeba náleží,
aby pobavil pozůstalé.
Příběh skončí jen tak jak začal
- bálem!

Jedličková

Babička od Středozemního moře

Vyrostla jednoduše z písku jako netřesky.
Vdávala se do knedlíkové domácnosti
proslaná a pružná.

Při vzpomínkách na všechnu dřinu se ozvala,
že má záruku na dlouhověkost.
A také vzpomínala na to,
že nechtěla dát chlepečem adresu,
protože neuměla číst.
Vypráví, čata probořená,
avšak víčka má rýžová a hladká
jako mladá dívka.
A tváře zrovna takové:
dostala zápal plic
a horečka jí stoupá.

...

Vzodralé rty
a ruce po inžkech
jedna podlitina.
Kevěřím tomu,
babičky odcházejí jinak:
ta moje byla prěavítá
a dovolila i zafouknutí nejslabšímu,
aby ji odneslo na hliněnou podlahu
k sušicím mrtkám s mandlovým olejem.

• Svírám mezi palcem a ukazováčkem
prázdný stvol pampelišky.
Kolem uší mi letí babička
leuce do záruky.

humorismu

Čtyřverší

Vytěšení

Vapomínkám nutno obrousiti hrany,
jinak by všechny krákaly jak vrány,
když zrěna hrubě chraptí do aychrava,
hrozíce úrazem brázdám rozoráným.

Kopadá se

Kopadá se do bezdřeví,
kopadá se hlinopes.
Kolikátého je dnes? Kopadá se?
Žádnaj noví...

Kernost

V prosinci se dost oteplilo.
Až tak na sedm dní.
V parku v té době vyklíčilo
pár poztrácených fazolí.

Strážka

Strážka si holí ukázněnou leb
rukama dosud travnatými.
Aby tam mohla pobyt zima
dutá a tvrdá na poklop.

Ammonson

Jedličková

Holkrovský kotiv

* * * * *

Schránky na poštu jsou živý z dopisů,
když o ně listonoši vůbec nezavadí,
znehybní jejich dvířka kovová
a ze níh to kručí hlady.

Klíka čeká na tisíc doteků,
zvonek čeká na tisíc olivení,
čeká a čeká. A není, není, není,
kdo hlas by daroval mu.

Metamorfóza

* * * * *

Polibek chtěl
jako rozkousaná třešňová kůže.
Plná toho dojmu zapustila koženy.

Ovidius se umíval
a připravenou motýkou a konví.

Starý pán

* * * * *

Chodil kolem našeho o holi
v ženskéch sandálkách.
Celou zimu.
Říká: "Počkejte chvíli tady,
přinesu dvojce teplý
kotníčkový boty po dědečkovi."

Tak je vzal, nic nepovídá
a druhý den šel zase kolem:
v těch sandálkách.

Ammonio

Ammonio

Lubomíra Černáková 1976

Cerný

Dialog

+ + + +

Co je na světě nejjobrovštnější?

Im,

velryba.

A kde je velryba?

V moři.

A má velryba velrybátka?

Á.

A má velryba velrybátka?

Má.

A co dělá velryba?

Plave.

A co dělá velrybák?

Honí velrybu.

A co jí dělá?

Až ji chytí, tak jí udělá velrybátka.

A proč jí udělá velrybátka?

Aby se měla o koho starat.

A proč se měla o koho starat?

Aby nebylaž jenom stará velryba.

A co je ještě?

Člověk.

Přítmí Židovské ulice

+ + + + +

Vzalo nám ruce a položilo je na rezavý plot.

Stáli jsme opření o výklad snů,

kolem nás chodili lidé sem a tam.

Stáli jsme opření o výklad snů

s barevnými látkami a průhlednými přehozy.

Kousek dál

postavil se na roh flešinetář

a začal hrát přes bubny kulometů a dětský pláč,

točil klikou a hrál.

Hajednou jsme si toho všimli:

Točil klikou a Země se otáčela!

Točil klikou a Země hrála!

Bože, jaká rajská hudba!

Utonuly hvězdy
+ + + + + x

jak listí padá do džbánu,
utonyly hvězdy
jak v parku listí po ránu,
utonyly hvězdy v nebi,
divoké husy ulotčily
a nikdo nikdo neřekl mi,
abych dveře neotvírala.

Otevřela jsem je jednou jen,
vletěl mi do pokoje krásný pták,
posadil se na stůl
a ne že by odletěl.
Dodnes tam sedí a zpívá.

Vyklonil se z okna
+ + + + +

aby vylovil
z tozné vody rána hvězdu.
Vyklonil se z okna
a v hladině dne
se jeho hlava odrážela
jako ve stříbře.

Nebylo to stříbro,
nebyl to bílý den.
Byl to stařec
bělovlasý.

X
Moje babička Františka
+ + + + +

je zohnutá a má sedm dětí.
Když k ní přijdu,
pošle mě pást husy.
Mám ji ráda.

Můj dědeček Karel
je tlustý
a má taky sedm dětí.

Když k němu přijdu
holí se
a břitvu brousí na řemeně,
který je přichycený za kliku.

Babička nadává dědečkovi,
že nic nedělá,
dědeček nadává babičce,
že mu nadává.

Peně
+ + + X

viděla jsem vás.
Včera jste krad.
Že ne?
Ale, pane,
viděla jsem vás.
Užl jste takové divné
velikánské ruce.

V čistírně
+ + + + +

Koupila si paní, koupila si džíný,
druhý den je nese s fleky do čistírny.

Drhel jsem to mýdlem, ale flek je pořád,
vyčistěte rychle tady tenhle neřád.

Za týden ta paní přišla do čistírny,
na pult pokládá vyčištěné džíný.

Tady máte, paní, vyčištěné džíný.
Paní práci haní, práci plnou špíny.

To je vyčištěné, tyhle bílé fleky?
Naděvá ta paní, spouští málem breky.

Ale, paní, říkám, tohle nejsou fleky,
tato místa bílá jsou vydržená vzteky.

Paní tem dál stojí, nenechá si říci.
Zaplatit se bojí, rozněcuje svíci.

Vyčistíme tedy vyčištěné fleky,
ale podruhé už nechoďte sem s breky.

Milá paní, říkám, místo vyčištění
dejte na mou radu, nechte džíný k obervení.

Já jsem přece dala vyčistit své fleky.
Fleky jsou tam pořád, mají na to léky.

V čistírně jsou léky na špinavé fleky,
nemají tu léky na ty vaše breky.

To musíte vedle do lékárny, paní,
tam vám dají hnedle něco proti nasírání.

P e t r H r b á č

1976

~~Na poz. - měly jít do
moe práce
Vše je zkrácené a do abstrakce
srdce
kudelné
i vizuálně~~

~~Vzrostla umělecká, kudoelnost i v ně
dělání k tradičnímu (a normě mluvy) a snad
překročila moe hranice - nebezpečně!~~

Bílý kůň kluše do polí
+ + + + + + + + + + +

Je horký den.

Spatřil jsem hloučky spálenin
jak postávají uprostřed ulice.

Je horký den

a bílý kůň kluše do polí,
cvakání jeho kopyt

připomíná stroj,

který se zamiloval sám do sebe.

Cvakání uslyšíme před výkladem prodejny.

Uvakání uslyšíme na výpadovce z města.

Cvakání splyne s kapkami černé vody,
která žbluňká v kanále.

Hlasité zaržání teplý vítr zčeří,

on vystříkne na břeh našich tváří

a v očích nám poplašení rací zakřičí.

Bílý kůň kluše chládek žrát,

žere stín,

třeba i keřem vržený,

místo ovesa.

Půjdu a vezmu laso mollové písně

a až praskne krabice poledne,

chytím toho bílého mustanga

a osedlám si jej.

Neboť na mozku mi sedí žába

a v srdci mám pramen křišťálové vody

a v žaludku jezero svítících skal.

Jsem hasičman.

A až bílého koně osedlám,

zemře horký den

a všude bude stín.

A plno, plno kaluží!

Hudba!!

Svoboda!

Arbale

Večerní hejna

+ + + + +

Na sklonku dne
přijel vrah vítr na ryšavých mračnech.
Mračna mečela,
vrah se hchechtal
a rozfukoval v lezích listí,
potom švihal mračna po zadku
a jel rychle přes obzor
do sluneční stáje,
plné sladké, světelné krve,
ze které
brzy po sklonku dne usínal,
takže v noci už jen lehce dodfukoval na rozcestích.
Uslyšel to pouřlivý pocestný prach
a rudl od města k městu vzteky,
uslyšel to bouřlivý pocestný prach
a sypal se do dálky a rudě zářil.
Proto také mohla hejna večerních ptáků
vidět na cestu,
rozletěla se rychle k obzoru
a mizela v něm jedno po druhém
a obzor je hltal,
aby je ráno
už vypařená nočním žárem,
mohl vypouštět
jako bílé obláčky na oblohu.

*Sokolů!
fantazie*

Dívák

+ + +

Život je několikrát zastaven
pak se pouští pozpátku
a vidím to nejlépe v září,
kdy jsou promítací plátna obzoru nejčistší
a kdy nocím doaud chybí
nádech podzimní surovosti.
Sednu si na mež -
v létě se v ní upeklo sedm křečků -
a hledím
a hledím
a nemám o sobě valné mínění,
protože nejsem člověk, ale kamera.
A čím je pro kuřáka cigareta,
tím je pro mne
PRVNÍ NEVIDITELNÁ FILMOVÁ PÁSKA NA SVĚTĚ!

odkaz

Hrbáč

Baterka

+ + + +

Mít v noci prodloužený paprsek v pěti
znamená dráždění husté tmy
jako když hledíš kočku proti srsti.
Ano, i mňoukání se převaluje líně tu a tam
a v rozlohách parků
a v rozlohách zahrad.
Myši lze jenom tušit,
jak v celé té stínohře nenápadně šmátrají,
zatímco květiny zdaleka nemlčí.
Mít v noci prodloužený paprsek v pěti
znamená vidět roury žlutého světla
linoucího se k černé obloze.
A koruny stromů,
které po té dráze nepošlou ani hrst pohaslé zeleně,
protože je nenásilně opanovalo
stříbro měsíční spráše.
Mít v noci prodloužený paprsek v pěti
znamená nacházet zámky
až doposud neznámých dveří,
třeba ve strání
nebo v křoví
nebo v polozbořeně zídce,
kde tkví neotřele zápach podezřelého vína,
k němuž se můry sletují.

Antonín Bezděk 1976

G. Stráček

Stromy

+ + + +

Potkávám je často
stejně jako lidé
procházejí se
poklábosí o ptáky
a pak dlouho postávají
v napadeném listí

Komedie

+ + + +

Splachovací svědomí
hrčí v potrubí
místa vytlačená
mnoholetou činností
rafinovaně zakryta
Ne nadarmo se říká
šaty dělají člověka

Inzerce

+ + + +

23.4.

Vyměním srdce
za kousek klidné lži

27.4.

Nabídku odvolávám
promiňte chápaající

Moralizuj!
a humanizuj!

Začínáme žít
+ + + + +
/ návod/

Koupíme knihu Začínáme žít

- otevřeme
- čteme
- najdeme další odbornou literaturu
- a další
- a další

Zatímco život

se poflakuje kolem

prostudujete všechno

- znáte čeho se vyvarovat

- co neuškodí

Ze srdce vám závidím

ten pocit umírajícího

vědět jak žít

odárení

O tom
+ + +

A to

i ono

bez toho

je tím

čím

čeho

v tom

onoho

těch

oněch

oni

ti

onačejší

zaonačí

Dana Kaňová / 1976

Kaňova'

Tenkrát

+ + + +

Tenkrát se borůvky smály pomněnkovými očima
a stromy tančily bosé.

Hlučno jak v mraveništi.

I starý mech se probudil, bručoun ospalý,
až švy jeho zeleného kabátu zapraskaly.

Tenkrát nad ním všichni ohrnovali nos.

Později jim ho půjčoval po koruně.

Teď je z něho boháč.

Móda je móda.

humanismus!

Kufřík

+ + + +

Spal v komoře,

přeplněný starými ponožkami,

ubohý dědoušek plný vrásek,

s odřeným tělem a pokaženým žaludkem,

čekal a smrt pořád nepřicházela.

Potom ho probudila zvědavá dívčí ruka,

dala mu kabát a žaludeční kapky,

dědoušek pookřál

a na stará kolena

stal se cestovatelem

po brněnských ulicích

Dva
+ +

Říkával jí:

Taková jsi byla, ale už nejsi,
v písku se k vodě neprokopeš
a v popelu se uhlíky udusíš.
Potom spolu umývali masivní püllitry
s nevinou hořkou pěnou,
čistou jako panny po zpovědi
a krejzlíkem utaženým kolem růžového krku
a třískali jimi,
až se poslední návštěvník probudil
a nechal se spolknout tlamou tmy
s pachem severáku.
Napůl zamlžené okno
ještě stačilo propustit úsměv usínajícího neonu
na jeho lízu,
první fialku zimy,
předposledního svědka mládí.
Poslední byl on sám.

Jiří

Sedláček

1976

Jiní! Edlaček 1976

Co jsem zahlíd z okna vlaku
+ + + + +

Jel jsem vlakem
a koukal z okna do krajiny
A najednou
domek se zahrádkou
chlápek ji kropí hadicí
ženská sundává ze šňůry prádlo
holka sedí u pumpy
a kouká na vlak
Byl to moment
a já přemejšlel
jak ten chlápek umejvá
zahrádku po každém vlaku
jak tý ženský její prádlo
nikdy neuschne
protože ho ~~toho~~ pořád za
pořád přepírá
jak ta holka sedí
a kouká na vlak ve dvanáct deset
Ještě nikdy nejela tím směrem
Viděli jste ten domek?
řekl jsem ostatním ve vagóně
Viděli jste domek toho vechtra?
a oni řekli
Jo a co má bejt?

5
Z dětského domova

+ + + + +

*7. ledna 1976
humorismus*

Proběhneš pozpátku příjezdem
je plný hulákání a tvého dupotu
na obloze vidíš starou dakotu
když z hospody jdeš a močíš na zem
neomítnuté kameny tu mají oblé hrany
hladí je ozvěna prchající na vše strany
ocetneš se pak venku za branou
jež mávnutím křídel odlétá stranou
před tebou rezavé kopí na dvou židlích leží
schne na něm prádlo z kterého na zem sněží
přeskočíš ty židle bujaře
nedotkneš se nohou žádného z těch avršků
zakopneš-li upadneš a rozbiješ si držku
pak zavolají lékaře
v oknech bílého přístavku
místo květináčů ostříhané hlavy
ve stáji trojhlas zkouší krávy
dostáváš z toho škytavku
sirotci se smutnými hlasy
hásejí dolů pochodně
tobě už také hoří vlasy
pasa veden dál pak jdeš
do not entre through the devine services
na dveřích čteš
mladý turista smíchem řídí tluče do zdi čelem
ten blázen tu píše bydlím dole pod splavem
ve všech cizích řečech
chceš vidět střechy bárky v moři
vzhůru po ležení utéci všemu hoří
tvá náruč připomíná cirkusový stan
stan jež tisícem let chátrá
orlové nechají Prométheova játra
eletí se sem ze všech stran
z očí ti perly na zem visí
přes zábradlí dolů jako kdysi
dole ti stařeček tleská

J i ř í T r á v n í č e k

1976

~~Jan~~ Jan Trdlička 1976

Báseň

+ + +

to je paprika do guláše
máte-li žízeň
nestyďte se napít
neutíkejte do zdí
místnosti poklidné
do podpeřinové onanie bezlidné

Báseň

je rybka
a ty jak známo se loví pod hladinou

Zalov

Báseň

je kámen
kámen k zemi padá
a roste-li -
pak s člověkem

Z vyhrzezlé básně

+ + + + +

stoupá pára zbylého tepla
Přihřívát ztuhlé prsty
chytat se chvostů komet
hřebelcovat vydřelá místa
a víc nic
jen střílet sny a koně

Podvodník

+ + + + +

Ráno o půl deváté
řekl vstávám v šest

Primky prodal za zlaté
sám na vlastní pěst
upil piva řekl číšník
co to prodáváte za míru
za války kšeftoval s korálky
za míru pak hnětl kouli
z papíru

Me dne říkal
že je noční vrátný
v noci seděl v baru
co má ten den zavírací hodinu
jedl koninu řka
že jí jen uherák
plavky koupil na zimu
nevěřil na severák
prostě žil jen tak
a pak v opuštěné ulici
spadla na něj cihla pravdy
a svým lžím navzdory
natáhl bačkory
pravdu zařehnal
úřední šiml a kameník

Balka kořenářka
Prodavačka koření
+ + + + +

+

Prodává na rohu
koření z batohu
prodává z pytlíku
ohnivou papriku
pro slzy do očí
pro chuť co otočí
žaludek neruby
pro horké páry
gurmánům do huby
babička shrbená
hrabivá stařena
vrásky z cest do Brna
hluboce vyryté
peníze počítá
v kostelní pokladně chřastí
koruny na svíci
peníze na cestu zpátky
batoh pá popruhy
týden je krátký

humorismus

+

Přítel
+++++

Snědl mi rohlík, vypil sočovku.
Tak s mojí přítelkyní zničil pohovku.
Pohádali jsme se o politice,
vynadali si místo pozdrevu.
A tak jsme přátelé.
Dělám mu to taky.

odvizeň

měšťáci a velkoměšťáci
+ + + + +

ujeme se západní dokonalosti, kuřákům marihuany,
a listonošů.
me na kliky aut,
kem hledíme měkkou kůži jejich sedadel
a v duchu počítáme,
kdy si budeme hrát stehna v něčem podobném.

Tak jsou naše dny, zapadlé v šedi průměru,
raději zašlápneme květy nápadu
než bychom ohrozili naši
skvělou, plánovanou, vytouženou
maloměšťáckou budoucnost.

Ke klidu se nemusíme nutit
za hlasu populárních zpěváků a politických zpravodajství.
Vybijem se na sklenici,
ve které může být k ránu kyselá,
nebo u té, která nás k ránu vyhodí
- jak bychom měli učinit sami.

Naše úroveň roste s podpadky našich botů
a módností vzorů našich košil.
Čteme časopisy, které nám určují
naše příští tužby a myšlenky.

Stlačil, kulo
kulo pen
množila jít:

Ani jiní sedláci 1976
melo jiní sedláci?
Typič!

Jana Lahodná 1976

Stařenka
+ + + + +

*Zalostoval -
humorně*

A snad ještě vím, kdo napsal klasicky
modrá slova na lístek, až příliš těsný
pro tvoji lásku ke mně.
Zemřela jsi příliš brzy a příliš pozdě,
než abych mohla zapomenout, moje stařenko.

Tenkrát kraj přestal vonět po mateřídoušce
a já měla sto let spát.
Tak tomu chtěli oni, pro ně byla jsem jen sametový
černý motýl, v úžasu hleděli jak
nehodím se do větví rodu a jejich dnů vezdejších.
Kdo má dnes právo koho soudit?

Jen u tebe mluvila zrcadla jinak, docela jinak.
V tvých rukou voněly i papírové růže.
Zpívaly jsme, krájely chléb.
Křičela jsem a bláznivě se smála,
třídily jsme korálky a po nocích plavily se
po mořích, která tak důvěrně znal můj děd.
Otvírání studánek, tvá náruč a celý svět.
Vymkla jsem se z těch pout, dětsky achovávala
ruce za zády, jak ráda bych se napíla,
styděla jsem se za svoji lásku.
Tvé ruce byly najednou prázdné, jak vypálené město,
a přesto v písku zněl krok bláhového poutníka.
Vím, měla jsem tvoje oči, které uměly nehmotné zhmotnit,
i když byly unavené jako vlaštovky
po dlouhé cestě.

A když ulehla jsi na poslední své lože,
byla jsi dítě,
tehdy oddělily nás práchnivé stěny neuvážených
slov, bylo zakázáno mně pokleknout
a dětský strach je čistý.

A snad ještě vím, že tvůj život bylo na sta
platínových nitek, křehkých jako tvůj hlas ve vzpomínce.
Z těch utkalas mě celou, celičkou a já
nesu tu krajku podnes jak nejpevnější štít,
moje stařenko.

Syn
+ +

humurom

Potkala jsem ženu zabranou
v smutek a nebylo snadné ji potěšit,
že jednou se zlomí i podoba její bolesti,
jakože se všim se musí rozloučit člověk.
Také ona jednou poručila synovi:
Běž a hledej.
On sám odtesán od dětských ran,
ještě nedotvořený vzrostlému dubu
mohl jen tušit.
Zvlášť byl-li jen hroudou z udusených
ramen cest,
toho ženského vpravo a včdomím
a levého sahající k nevědomosti.
A tak, když jiní přinášeli žhavé uhlíky
svých vítězství,
on nechával za sebou jen přivřená dvířka,
kterými se jen slabě dralo teplo,
už dost obrané, aby zahřálo ruce,
z níž vzešlo.

Naštěstí ne každá hrouda se odrolí
v blízkosti otcovských cest
a cest vůbec.

Lahotný

Odliv
+ + +

Čekávala tam rybářka,
která nechala doznít všechny znělky,
táhnoucí se od pobřeží
krčem a ~~teř~~chého plachtoví lidské lhostejnosti.

Samá neznala podbízivé vlídnosti,
tamních zvyků, neukazovala nikdy svoji tvář.
Samozřejmá skromnost jí denně prikazovala,
že moře je pro ni příliš velkým hroben
a časem i vlny hořkosti ulijí ze svých číší.
To, co mohlo být zváno nadějí, psalo do písku,
že jedině skepse ve své rovnováze nepřežije bouři.

Nastal odliv.

A když rok objal se s rokem,
našel muž vracející se s úlovkem domů
perlorodku tak zvláštní, že ji chtěl vrátit moři,
ale čekal už příliš dlouho,
a tak jediným oslovením ji otevřel.

Větrný mlýn

+ + + + +

Tam, kde je údolí, dávající větru tvar,
daleko od lidských šlápějí, kde potkáváš
vlastní život, který tě vezme na milost,
stával rozkročen, důstojný jako kazatel
opuštěný mlýn.

Neznal už svoje jméno a už se nepamatoval,
kdo mu naposledy ublížil a jakou píseň
hrály větrné varhany, když chátral.
Ale on byl.

Zůstal jeho zvuk a ten hlásal, že lidé
by měli nejdříve hledat pramen očí,
aby jednou přeplavali řeku.
Pak tíseň o příští se stane jen bárkou,
která se nevrátila z cest.

Jenže už nikdo neznal jeho hlas a lidé
nasáklí pachem velkoměsta, spěchající
do polí nosili s sebou jen bázeň
oplné sýpky a zázraky století.

A hledali marně svoji zlatou žílu,
nevědouce, že všude je nikde.
Strachovali se o plná břicha
a opomněli, že by se měli bát sebe.

Ale mlýn už nedovedl držit najemno
hrubo zrná slova, odpadlá jenom tak,
aby se neřeklo.
Vědomě však znal, že jako jsou poklady,
které se nesmí otevřít, tajemství,
o kterém se nesmí mluvit, jsou i balvany,
které nestojí za to, aby byly odklizeny
z cesty.

Tak vyprávěl dávný žakér obzorů,
prý pastýř hvězd, když se den lámal v kole
a času bylo nazbyt.